

Sygn. akt VI Ka 173/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze K. S.

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r.

sprawy **A. G.** ur. (...) w Z.

s. A., T. z domu M.

oskarżonego z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 8 grudnia 2015 r. sygn. akt II K 907/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. G.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części tj. w kwocie 260 złotych, zwalniając od ich uiszczenia w pozostałej części.

Sygn. akt VI Ka 173/16

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 6 października 2010r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako uprawniony diagnosta (...) / (...) w Z., będąc upoważniony na podstawie §6 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 września 2009r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzenia badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. z dnia 21 września 2009r.) do przeprowadzania badań oraz wystawiania zaświadczeń o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdów, poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu nr (...) oraz stanowiącym do niego załącznik „dokumencie identyfikacyjnym pojazdu” co do rodzaju i przeznaczenia pojazdu marki P. (...), ówczesny nr rejestracyjny (...), nr identyfikacyjny (VIN) (...), w ten sposób, iż w dokumentach tych jako rodzaj pojazdu wpisał „samochód specjalny” zaś jako jego przeznaczenie

„pomoc drogowa” pomimo, iż w czasie badania nie spełniał on wymagań warunków dodatkowych dla pojazdu samochodowego przeznaczonego do wykonywania czynności na drodze oraz dla pojazdu samochodowego, na który ze względu bezpieczeństwa ruchu należy zwracać szczególną uwagę a określonych w rozdziale 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (DZ. U. z dnia 26 lutego 2003r. Nr 32, poz. 262 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k.

II. w dniu 3 listopada 2010r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako uprawniony diagnosta (...)/(...) w Z., będąc upoważniony na podstawie §6 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 września 2009r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzenia badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. z dnia 21 września 2009r.) do przeprowadzania badań oraz wystawiania zaświadczeń o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdów, poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu nr (...) oraz stanowiącym do niego załącznik „dokumencie identyfikacyjnym pojazdu” co do rodzaju i przeznaczenia pojazdu marki B. (...), ówczesny nr rejestracyjny (...), nr identyfikacyjny (VIN) (...), w ten sposób, iż w dokumentach tych jako rodzaj pojazdu wpisał „samochód specjalny” zaś jako jego przeznaczenie „pomoc drogowa” pomimo, iż w czasie badania nie spełniał on wymagań warunków dodatkowych dla pojazdu samochodowego przeznaczonego do wykonywania czynności na drodze oraz dla pojazdu samochodowego, na który ze względu bezpieczeństwa ruchu należy zwracać szczególną uwagę a określonych w rozdziale 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (DZ. U. z dnia 26 lutego 2003r. Nr 32, poz. 262 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 08.12.2016 r. w sprawie sygn. akt II K 907/14 :

1. uznano oskarżonego A. G. za winnego ciągu przestępstw polegającego na tym, że w dniu 6 października 2010 roku i 3 listopada 2010 roku w Z. jako uprawniony diagnosta (...)(...) w Z. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez A. M. i J. Ż., poświadczył nieprawdę co do rodzaju i przeznaczenia pojazdów w zaświadczeniach nr (...) i (...) oraz stanowiących do nich załączniki „dokumentach identyfikacyjnych pojazdu” marki P. (...), ówczesny nr rejestracyjny (...), nr identyfikacyjny (VIN) (...) oraz w pojeździe marki B. (...), ówczesny nr rejestracyjny (...), nr identyfikacyjny (VIN) (...), w ten sposób, iż w dokumentach tych jako rodzaj pojazdu wpisał „samochód specjalny” zaś jako jego przeznaczenie „pomoc drogowa” pomimo, iż w czasie badania nie spełniały one warunków dodatkowych dla pojazdu samochodowego przeznaczonego do wykonywania czynności na drodze oraz dla pojazdu samochodowego, na który ze względu bezpieczeństwa ruchu należy zwracać szczególną uwagę a określonych w rozdziale 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (DZ. U. z dnia 26 lutego 2003r. Nr 32, poz. 262 z późn. zm.), a wyczerpującego znamiona występku z art. 271§3 kk i za to na podstawie art. 271§3 kk w zw. z art. 91§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby;

3. na podstawie art.33 § 2 k.k. w zw. z art. 4§1 kk orzeczono wobec oskarżonego A. G. grzywnę w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych każda z nich;

4. na podstawie art. 41 § 1 pkt. k.k. w zw. z art. 4§1 kk orzeczono wobec oskarżonego A. G. zakaz wykonywania zawodu do którego wymagane są uprawnienia diagnosty samochodowego przez okres 2 (dwóch) lat;

5. na podstawie art. 50 k.k. w zw. z art. 4§1 kk orzeczono wobec oskarżonego

A. G. podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Rady Federacji Stowarzyszeń (...) Naczelnej Organizacji Technicznej (...) w L. oraz przez zamieszczenie na stronach internetowych (...) Izby (...), ul. (...) lok. A,

(...)-(...) W.- na okres 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

6. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt.3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego

A. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w tym wymierzono opłatę w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) złotych;

7. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust 2 pkt 1 i §16 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 936 zł (słownie: dziewięćset trzydzieści sześć złotych) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz 215,28 zł (słownie: dwieście piętnaście złotych i dwadzieścia osiem groszy) z tytułu podatku VAT.

Z treścią wyroku nie zgodziła się obrońca oskarżonego adw. J. Z. zarzucając:

1) rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, w postaci art. 271 § 3 k.k., polegającą na przyjęciu, że oskarżony A. G. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w zaświadczeniach oraz dokumentach identyfikacyjnych pojazdów marki B. (...) o nr rej. (...) C. (...) oraz marki P. (...) o nr rej. (...) C. (...), co do rodzaju i przeznaczenia pojazdów, a czynów tych dopuścić się miał w celu uzyskania korzyści majątkowej dla właścicieli w/w pojazdów, podczas gdy oskarżony jako uprawniony i samodzielny diagnosta, przeprowadzając badanie diagnostyczne pojazdów pod kątem przeznaczenia do świadczenia usług pomocy drogowej, dokonywał oceny stanu technicznego pojazdów, niezbędnego wyposażenia pojazdów oraz dokumentów, które zostały mu przedłożone przez właścicieli pojazdów, w tym niemieckich dowodów rejestracyjnych, na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia

31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia i w oparciu o przepisy w/w rozporządzenia dokonywał oceny i wpisów w dowodach rejestracyjnych pojazdów;

2) rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na całkowicie dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pominięciu okoliczności istotnych i odciążających oskarżonego i oparciu rozstrzygnięcia jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku postępowania przemawiających na niekorzyść oskarżonego

A. G..

Podnosząc powyższe zarzuty autorka apelacji wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2) przyjęcie, że czyn zarzucany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. czyn z art. 271 § 2 k.k. i na zasadzie art. 66 § 1 k.k. warunkowe umorzenie postępowania,

3) obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje pogląd Sądu I Instancji, iż oskarżony swoimi zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k.

Rację ma Sąd Rejonowy stwierdzając, że oskarżony dokonując czynności diagnostycznych, z całą pewnością był osobą upoważnioną do wystawiania dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. Jasnym jawi się też, że poświadczając iż rejestrowane samochody P. (...) oraz B. (...) spełniają wymogi rejestracji jako samochody pomocy drogowej poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Analizując szczegółowo zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy Sąd Odwoławczy nie miał wątpliwości, co do sprawstwa i winy A. G..

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia trafnie zostało wykazane, iż badane pojazdy nie spełniały wymogów klasyfikacji ich jako pomoc drogowa. Istotnie, rację ma apelujący twierdząc, że regulacja prawna w tym zakresie jest ogólnikowa i odwołuje się ona do oceny oraz wiedzy diagnosty wykonującego czynności z zakresu badania pojazdów, jednakże zapis zawarty w § 38 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. z dnia 26 lutego 2003 r. Nr 32, poz. 262 z późn. zm.) wydanego na mocy delegacji z art. 66 ust. 5 ustawy prawo o ruchu drogowym jasno precyzuje kryteria jakie musi spełniać pojazd, by zaklasyfikować go jako pojazd specjalny. Bez znaczenia jest tutaj argument oskarżonego iż oba pojazdy już w Niemczech posiadały klasyfikację pojazdów pomocy drogowej. Prawidłowo Sąd I Instancji przywołał judykat

Sądu Najwyższego, postanowienie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt III KK 311/11, który wskazuje, iż poruszanie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej samochodem zarejestrowanym w innym kraju i spełniającym obowiązujące w nim wymagania techniczne nie zwalnia kierowcy od zachowania standardów określonych przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Decydujące znaczenie miały tutaj opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, szkód komunikacyjnych, P. R. (k. 92-166, k. 268-277). Jednoznacznie wskazał on w nich, że zarówno P. (...), jak i B. (...) nie spełniały warunków wyznaczonych do klasyfikacji, jako pojazdy specjalne. Swoje stanowisko biegły podtrzymał podczas przesłuchania na rozprawie głównej przed Sądem Rejonowym, zaś analizując dokumentację fotograficzną samochodów, którą wykonał oskarżony, jednoznacznie stwierdził, że nie spełniają one określonych w w/w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury warunków (k. 495-496). Opinię P. R. potwierdzili dodatkowo świadkowie T. C. i K. G.

(k. 584-585). Sąd Rejonowy zasadnie przydał ich zeznaniom walor wiarygodności, jako, że są osobami, które zajmowały się szkoleniami w okresie w jakim szkolił się oskarżony, niezbędnymi do pozyskania umiejętności i prawidłowości dokonywania badań i wystawiania zaświadczeń dopuszczających pojazdy do funkcjonowania w określonym celu na terytorium Polski. Obydwaj świadkowie zgodnie zeznali iż oba samochody nie spełniają warunków stawianych przez przywoływane wcześniej rozporządzenie. Opinię tę dodatkowo uwiarygadniają zeznania W. M. i Z. R. (k. 451-452), którzy wypowiedzieli się w zakresie właściwego oznaczenia pojazdów pomocy drogowej, wskazując, że przedmiotowe pojazdy go nie posiadały, więc nie powinny zostać dopuszczone do ruchu jako pomoc drogowa.

Sąd Odwoławczy nie ma wątpliwości, że skoro powołani w sprawie świadkowie, w szczególności P. R. oraz T. C. i K. G. jednoznacznie wskazali, że badane P. (...) oraz B. (...), nie spełniały na dzień badania technicznego, na stacji diagnostycznej warunków określonych dla pojazdów pomocy drogowej, to tym bardziej taką wiedzę musiał mieć oskarżony, który posiadał wymagane uprawnienia oraz kwalifikacje do wykonywania czynności z zakresu diagnostyki. Tak zarejestrowane pojazdy mogły być następnie dopuszczane do ruchu bez uiszczania podatku akcyzowego, co dodatkowo spełnia przesłankę poświadczenia przez oskarżonego w dokumentach wymienionych w zarzutach okoliczności mającej znaczenie prawne. Nadaje to wiarygodności zarzutowi świadomego poświadczenia nieprawdy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez właścicieli pojazdów.

Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd I Instancji, iż swoim postępowaniem A. G. działał w wyżej wymienionym celu, co uczynił świadomie i z zamiarem uszczuplenia dochodów Skarbu Państwa. Zeznając podczas rozprawy głównej Z. R. wskazał, iż pracując na stacji diagnostycznej z oskarżonym obaj mieli świadomość procederu ściągania z za granicy luksusowych samochodów i rejestrowania ich jako pomoc drogowa w celu ominięcia opłaty

podatku akcyzowego. Oskarżony przyjął iż ten proceder jest utartą praktyką i mając świadomość działania na szkodę Skarbu Państwa celowo poświadczył, iż przedmiotowe pojazdy są pojazdami pomocy drogowej, czym świadomie przysporzył korzyść majątkową J. Ż. i A. M., decydując iż lepszym rozwiązaniem jest przysporzenie korzyści swoim klientom niż Skarbowi Państwa. Bez znaczenia jest tutaj okoliczność, iż oskarżony nie znał wcześniej obydwu wyżej wymienionych mężczyzn. Jak wykazano powyżej świadomie podejmował działania ukierunkowane na poświadczenie nieprawdy celem osiągnięcia przez wyżej wymienionych korzyści majątkowej w postaci omięcia obowiązku opłaty podatku akcyzowego i bez znaczenia jest czy umówił się z nimi na takie działanie, czy czynił to jedynie w przekonaniu, że pomoc należy ludziom kosztem należności Skarbu Państwa. I w jednym i w drugim wypadku przypisać należy oskarżonemu działanie w zamiarze bezpośrednim.

Chybiony jest zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia art. 4 k.p.k. Przepis ten wyznacza standardy procesu i określa jego założenia. Co do zasady nie stanowi samodzielnej podstawy zarzutu odwoławczego bez wskazania konkretnego przepisu, którego naruszenie godziłoby w zasadę obiektywizmu. obrońca w swojej apelacji ograniczył się tylko do sformułowania obrazy zasady obiektywizmu nie wskazując konkretnych przepisów prawa procesowego, które zostały naruszone (zob. Siwiecki Dariusz „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo” wyd. III WK2016)

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

Bezzasadny jest zarzut obrazy art. 92 k.p.k. Sąd II Instancji nie dopatrył się, by

Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie nie wziął pod uwagę wszystkich ujawnionych dowodów (por. Siwiecki Dariusz „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo” wyd. III WK2016).

Chybione jest wskazanie naruszenia art. 410 k.p.k. Skarżący nie wskazał jakie dowody, nieujawnione podczas rozprawy głównej, stanowiły podstawę wyrokowania, lub by Sąd Rejonowy wydając orzeczenie powołał się na dowody nieistniejące (por. Wyrok SN z 30 lipca 1979r., III KR 196/79, (...) 1980, nr 3, poz. 43, LEX nr 17185).

W powyższych rozważaniach, do których należy tu się odnieść, dotyczących kwalifikacji prawnej czynu A. G. wykazano już, że zebrany w tej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał sprawstwo oraz winę oskarżonego, co do zarzucanych mu czynów w stopniu nie budzącym wątpliwości ze strony Sądu Odwoławczego.

Nadto Sąd Okręgowy wskazuje na fakt iż świadkowie J. Ż. i A. M. w swoich zeznaniach potwierdzili, że zakupione przez nich pojazdy P. (...) i B. (...) będące przedmiotem przestępstwa w niniejszej sprawie były wykorzystywane jako samochody osobowe i nie spełniały wymogów uznania ich za pomoc drogową (k. 206, k. 290 odwrót). W szczególności J. Ż. w swoich zeznaniach wskazał iż znany był mu proceder sprowadzania luksusowych pojazdów zza granicy i rejestracji ich jako pojazdy specjalne, co miało służyć omięciu przepisów, w związku z czym zarejestrowanie samochodu, jako pomocy drogowej było przez niego zabiegiem celowym i przynoszącym mu korzyści, gdyż dzięki temu uniknął płacenia podatku (k. 290 odwrót).

Orzekając o karze oraz środkach karnych wymierzonych wobec A. G.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał ustawę karną w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. za względniejszą dla sprawcy.

Sąd II Instancji w pełni popiera argumentację Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru kary 1 roku pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego, uznając ją za w pełni uzasadnioną i adekwatną do popełnionych przez niego czynów. Wskazać tu jednocześnie należy, że nie jest ona nadmiernie łagodna ani nadmiernie surowa, jest niewiele wyższa ponad dolną granicę ustawowego zagrożenia.

Oskarżony nie był karany sędownie, a wysokość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności mieściła się w granicach określonych w przepisie art. 69 § 1 k.k., dlatego zasadnym było wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesić na okres próby wynoszący 3 lata.

Na poparcie zasługuje wymierzenie oskarżonemu grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 15zł każda. Jak zostało wyjaśnione we wcześniejszej części rozważań, oskarżony dopuścił się działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nawet jeśli to nie była korzyść dla niego. Z uwagi na orzeczoną jej wysokość oraz wysokość stawek dziennych żadną miarą nie można mówić o nadmiernej surowości kary.

Prawidłowo zostało wskazane iż oskarżony w popełnieniu zarzucanych mu czynów wykorzystał pokładane w nim zaufanie społeczne, zawodowe, w szczególności co do rzetelności i wiarygodności dokonywanych przez niego badań i wystawianych zaświadczeń, z którymi łączyły się następnie określone prawa i obowiązki. Na tej podstawie za w pełni uzasadnione należy uznać orzeczenie zakazu wykonywania zawodu do którego wymagane są uprawnienia diagnosty samochodowego przez okres 2 lat, który to środek powinien w pełni uświadomić oskarżonemu wagę popełnionych przez niego czynów i wzbudzić w przyszłości poszanowanie oraz respektowanie prawa.

Biorąc pod uwagę charakter i okoliczności popełnionych przez A. G. czynów oraz fakt iż w związku z ich popełnieniem orzeczono zakaz wykonywania zawodu, do którego są potrzebne uprawnienia diagnosty, za w pełni uzasadnione należy uznać podanie wyroku do publicznej wiadomości przez okres 2 miesięcy poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń Rady Federacji Stowarzyszeń (...) Naczelnej Organizacji Technicznej (...) w L.- gdzie przeprowadzane są szkolenia i egzaminy diagnostów oraz przez zamieszczenie na stronach internetowych (...) Izby (...), ul. (...) lok. A, (...)-(...) W..

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony z urzędu zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 podatku od towarów i usług.

Mając na względzie sytuację finansową oskarżonego, jego zawód, podejmowanie przez niego prac dorywczych, młody wiek, dobry stan zdrowia, Sąd Odwoławczy postanowił obciążyć go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w części i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 w zw. art. 2 ust. 1 pkt.3 w zw. art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, zasądził od niego koszty sądowe w wysokości 260 zł zwalniając od ich uiszczenia w pozostałej części.